

Destin

Aurora Cristea

Secătuite clipe de viață și dezgust
Când chinul ți se pare trăit în mod injust
Ți-aduci acum aminte că ești un mic destin
Și toată existența nu-ți este doar festin.

Că fiecare lacrimă și orice încruntare
E-a inimii trăire, eternă frământare,
Din dragoste de dor, din dragoste de doi
Se duce-o bătălie, se duce un război.

Te simți neînțeles, singur și-abandonat
Și ieși din lupta asta cu suflet șifonat.
Iubirea nu mai e cel mai frumos capriciu
Ea devenind deodată adevărat supliciu.

Dar toate-s efemere în jungla vieții noastre,
Se nasc și-apoi se sting, misterioase astre,
Și-ajungi spre toamna vieții, când devii înțelept
Să spui: Da, Doamne, destinul mi-l accept.

Și ne înveșmântăm, să nu fim iarăși goi,
Cu dragoste de semeni, cu tot ce e în noi
Mai bun și-apropiat de dulcele Cuvânt
Din soartă să ne facem destinul cel mai sfânt.